

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 213/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA BEDNÁŘOVÁ HODOŇOVÁ KIZEK, Mariánske námestie 31, Žilina, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/25/2025 z 20. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 ústavy, základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 2 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol 13. augusta 2019 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a 8. novembra 2019 podal žiadosť o priznanie dávky v nezamestnanosti. Príslušná írsky inštitúcia osvedčila poistenie sťažovateľa v posledných štyroch rokoch pred 13. augustom 2019 a zároveň oznámila, že sťažovateľ nemá nárok na dávky v nezamestnanosti v Írsku, pretože takýto nárok na základe ich vnútroštátnych predpisov neexistuje. Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad rozhodnutím č. 11370/2019-PP-DvN z 21. novembra 2019 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“) rozhodla, že sťažovateľ s poukazom na § 178 ods. 1 písm. a) piaty bod a § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení

v znení neskorších predpisov nemá nárok na dávku v nezamestnanosti, pretože bezprostredne pred uplatnením tohto nároku a počas jeho posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo jeho bydlisko na území Slovenskej republiky, následkom čoho sa na neho nevzťahuje čl. 65 ods. 2, 5 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) a nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia podľa čl. 61 tohto nariadenia, pretože sa centrum záujmov sťažovateľa v rozhodnom čase nenachádzalo na území Slovenskej republiky podľa čl. 11 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu odvolanie.

3. Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej aj „žalovaná“) rozhodnutím č. 35021-2/2020-BA z 12. februára 2020 (ďalej len „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu“) zamietla odvolanie sťažovateľa a potvrdila rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Druhostupňový správny orgán sa stotožnil s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu v tom, že sťažovateľ mal centrum záujmov počas posledného zamestnania na území Írska (býval vo vlastnom dome v Írsku a jeho rodina sa tam presťahovala), a tak nie je možné konštatovať, že si zachoval centrum záujmov na Slovensku počas výkonu činnosti zamestnanca v Írsku. Podporne k týmto záverom uviedol, že počas zamestnania na území Írska trávil sťažovateľ pracovný aj mimopracovný čas so svojou rodinou (manželka a 3 deti a matka manželky), tzn. tu mal aj najsilnejšie väzby. Dĺžka jeho pobytu v Írsku predstavovala obdobie viac ako 14 rokov (od mája 2005 do júla 2019), v ktorom mal stabilné zamestnanie (pracovný pomer na dobu neurčitú u zamestnávateľa ukončil sťažovateľ z vlastnej vôle), na tomto území si plnil aj daňové povinnosti a disponoval tam aj vlastníctvom nehnuteľnosti, ktorú krátko pred návratom predal.

4. Sťažovateľ podal 9. apríla 2020 na Krajskom súde v Prešove (ktorého nástupcom je Správny súd v Košiciach) správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu. Krajský súd rozsudkom č. k. 2Sa/9/2020-102 z 15. apríla 2021 zrušil rozhodnutie žalovanej, vec jej vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal úplnú náhradu trov konania. Žalovaná podala proti rozsudku kasačnú sťažnosť.

5. Najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 7Sžsk/50/2021 z 9. februára 2022 zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že rozhodnutie žalovanej vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a riadne právne posúdený, a stotožnil sa so záverom, že sťažovateľ nespĺňa zákonné podmienky na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

6. Krajský súd rozsudkom č. k. 2Sa/11/2022-72 z 29. novembra 2022 napriek záverom najvyššieho správneho súdu v rozsudku z 9. februára 2022 zrušil rozhodnutie žalovanej, vec jej vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalovaná podala proti druhému rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, ktorou predovšetkým namietala, že krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozsudku najvyššieho správneho súdu z 9. februára 2022.

7. Najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 6Ssk/37/2023 z 30. apríla 2024 zrušil druhý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Správny súd rozsudkom č. k. 7Sas/5/2024-24 z 27. januára 2025 žalobu zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku, pretože dospel k záveru o jej nedôvodnosti. Správny súd v odôvodnení rozsudku odkázal na odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov, ktoré dospeli k záveru, že v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti sa centrum záujmov sťažovateľa nachádzalo v Írsku. V súvislosti s predmetom konania poukázal na právne závery Súdneho dvora Európskej únie v rozsudku C-90/97 Swaddling, bodoch 28 a 29 k obsahu pojmu „bydlisko“, podľa ktorých kritériami na určenie centra záujmov sú najmä dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov. V odôvodnení podrobne odkázal na dôvody rozhodnutí správnych orgánov (pozri bod 42) a následne sa vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, keď v bode 43 konštatoval, že ani existujúce vlastníctvo rodinného domu na Slovensku od roku 2016 nepostačuje na prijatie iného záveru v tejto veci, pretože sťažovateľ bol súčasne vlastníkom nehnuteľnosti v inom členskom štáte. Ako podstatnú správny súd vyhodnotil skutočnosť, že miestom pobytu sťažovateľa aj jeho blízkych príbuzných (manželka, 3 deti a matka manželky) počas rozhodnej doby bolo Írsko. Tieto skutočnosti považoval správny súd za zásadné s tým, že neboli spôsobilé spochybnit' ďalšie sťažovateľom predložené skutočnosti ako osobný bankový účet, využívanie mobilného operátora na Slovensku, hypotekárny úver, poistenia a sporenia, ktoré vyhodnotil ako menej významné pre posúdenie centra záujmu sťažovateľa. Úmysel sťažovateľa nepovažoval za relevantný vzhľadom na ustálenie otázky centra záujmov sťažovateľa, pretože postup podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia (kladúci dôraz na úmysel osoby) prichádza do úvahy iba subsidiárne pri neustálení tejto otázky podľa ods. 1 tohto článku, pričom podporne s týmto záverom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžsk/5/2016 z 13. decembra 2017.

9. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, dôvodiac, že rozsudok je pre nedostatok dôvodov čiastočne nepreskúmateľný, bol vydaný bez dostatočne zisteného skutočného stavu veci, ktorý bol následne nesprávne právne posúdený správnym súdom [§ 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku].

10. Najvyšší správny súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol a účastníkom konania náhradu trov kasačného konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyjadruje nesúhlas so skutkovými a s právnymi závermi správnych súdov. Keďže najvyšší správny súd nie je súdom skutkovým, nemohol rozsudkom zrušiť rozhodnutia z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď krajský súd svojimi rozsudkami zrušil rozhodnutie žalovanej z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu.

12. Najvyšší správny súd dospel k nesprávnym právnym záverom o tom, že (i) z čl. 61, 62 a 65 základného nariadenia vyplýva zásada, že doba poistenia dosiahnutá na území iného členského štátu môže byť zohľadnená na účely nároku na dávku v nezamestnanosti v prípade, ak bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila dotknutá osoba doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté na Slovensku, (ii) žalovaná mohla postupovať podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia bez komunikácie s írskou inštitúciou a sama určiť centrum záujmov sťažovateľa, (iii) v danej veci nebolo možné postupovať podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho

nariadenia, ako aj záveru, že (iv) ods. 4 rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. júna 2009 o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 nariadenia správnosť tohto postupu žalovanej potvrdzuje. Sťažovateľ svoj úmysel zachovania centra záujmov na Slovensku preukázal množstvom listinných dôkazov a svedčí o ňom aj to, že po siedmich rokoch býva spolu s rodinou na Slovensku.

13. Súdny nezohľadnil účel oboch nariadení, ktorý predovšetkým sleduje cieľ predísť situácii, aby osoba, ktorá v súlade so zásadou voľného pohybu osôb pracuje na území Spoločenstva a je riadne poistená v nezamestnanosti, nezostala v prípade nezamestnanosti bez finančných prostriedkov, na ktoré má nárok. Legitímne dôvody vycestovania sťažovateľa do zahraničia (vysoká úroveň nezamestnanosti) nemôžu byť s odstupom času dôvodom, aby v čase, keď to potrebuje, ostal bez dávok v nezamestnanosti. V konaní bolo potrebné posúdiť, či ustálenie záveru o „bydlisku“ sťažovateľa na základe argumentov použitých súdmi v tejto veci nie je v rozpore s uplatňovaním základného práva občana Európskej únie na slobodný pohyb v rámci nej. S týmito námietkami sťažovateľa sa súdy nevyporiadali.

14. V čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia je formulovaná hypotéza predpokladajúca rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie. Najvyšší správny súd tvrdí, že rozdielne stanoviská k bydlisku sťažovateľa v tejto veci neboli dané, čo podľa sťažovateľa znamená, že situácia predvídaná hypotézou tejto normy nenastala a ďalej ju preto nemožno aplikovať. Prejednáwanej veci zodpovedá hypotéza v čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia (nedošlo k dohode pri posúdení kritérií v čl. 11 ods. 1 nariadenia), ktorá je však naplnená aj vtedy, ak ku komunikácii inštitúcií vôbec nedôjde a pri určení skutočného miesta bydliska sťažovateľa sa zohľadní jeho úmysel vyplývajúci z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvodov, ktoré ho viedli k presťahovaniu. Úmyslom sťažovateľa sa však správne súdy nezaoberali.

15. Otázka hmotného zabezpečenia v nezamestnanosti je pre nezamestnané osoby zásadná, v dôsledku čoho došlo aj k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 39 ods. 1 ústavy. V dôsledku realizácie práva na slobodu pohybu a pobytu v rámci Európskej únie sa sťažovateľ, čo sa týka dávok v nezamestnanosti, dostal do nevýhody oproti tým, ktorí právo nerealizovali.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu ako kasačného súdu v systéme správneho súdnictva.

17. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd, vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia, zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou, preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležité zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie

bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody.

18. Úlohou správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí a postupov, teda preskúmať, či pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali rozhodné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (IV. ÚS 127/2012).

19. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07)

20. Rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte rozsudkov predchádzajúcich jeho vydaniu a rozhodnutí správnych orgánov, ktoré mu predchádzali. Najvyšší správny súd v bode 33 napadnutého rozsudku zdôraznil, že posúdením právneho stavu sa už zaoberal vo svojich skorších rozsudkoch (sp. zn. 7Sžsk/50/2021 z 9. februára 2022 a sp. zn. 6Ssk/37/2023 z 30. apríla 2024), ktorými bol viazaný, a od názorov v nich vyslovených nemá dôvod sa odchyliť. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší správny súd sťažovateľovi zrozumiteľne objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil predovšetkým poukazom a citáciou relevantných častí odôvodnenia svojich predchádzajúcich rozsudkov v tejto veci.

21. Podstatou námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu je jeho nesúhlas so závermi správnych orgánov a správnych súdov, že si počas výkonu činnosti zamestnanca v Írsku nezachoval väzby so Slovenskou republikou, a preto je potrebné za centrum jeho záujmov považovať Írsko, v dôsledku čoho mu nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti. Vo vzťahu k legislatívnemu rámcu rozhodovania o priznaní sťažovateľom uplatneného nároku správny súd v bode 41 tohto rozsudku poukázal na to, že podľa základného pravidla obsiahnutého v čl. 61 ods. 1 a 2 základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov, v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Keďže sťažovateľ tieto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Írsku môžu zohľadniť podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, ktorý predstavuje výnimku zo základného pravidla a podľa ktorého by sťažovateľ poberal dávky v súlade so slovenskými právnymi predpismi, a to v prípade, ak si na území Slovenska zachoval bydlisko. V súlade s nariadením pojem „bydlisko“ znamená miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko, a podľa vykonávacieho nariadenia je chápané ako „centrum záujmov“ dotknutej osoby. V tejto súvislosti odkázal na judikatúrou ustálené kritériá

určovania centra záujmov osoby. Obdobne sa na uvedený legislatívny rámec posúdenia tejto veci odvoláva aj najvyšší správny súd pri citácii svojich predchádzajúcich rozhodnutí. Na základe uvedeného ústavný súd k argumentácii sťažovateľa poznamenáva, že súdy nevyvodili z čl. 61 základného nariadenia ním tvrdený záver o podmienkach vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, t. j. záver o nevyhnutnosti ukončenia doby poistenia v nezamestnanosti dotknutou osobou na Slovensku bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, ale poukazovali na dôvod svojho ďalšieho postupu spočívajúceho v posúdení možnej aplikácie čl. 65 základného nariadenia, t. j. možného započítania doby poistenia v inom členskom štáte pre účely posúdenia nároku sťažovateľa na dávku v nezamestnanosti.

22. V tejto súvislosti najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku v jeho bode 33 citoval odôvodnenie súdmi ustáleného záveru z rozsudku najvyššieho správneho súdu z 9. februára 2022, podľa ktorého centrom záujmu sťažovateľa v rozhodnom období (štyri roky pred zaradením do evidencie, teda od 13. augusta 2015 do 12. augusta 2019) bolo Írsko. Za skutočnosti rozhodné pre určenie centra záujmu sťažovateľa pre potreby určenia bydliska boli označené: (i) situácia dotknutej osoby (bytová situácia rovnocenná v oboch členských štátoch), (ii) dĺžka a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov (14 rokov dlhodobého pobytu v Írsku), (iii) pracovná situácia dotknutej osoby (trvalosť vykonávaného zamestnania v trvaní 14 rokov v 1 zamestnaní), (iv) situácia dotknutej osoby (rodinný stav a rodinné väzby sťažovateľa, presťahovanie rodiny do Írska) a (v) situácia dotknutej osoby (daňová situácia – plnenie daňových povinností v Írsku).

23. Najvyšší správny súd v bode 33 napadnutého rozhodnutia reflektoval aj námietky sťažovateľa, ktorými preukazoval, že centrum jeho záujmov bola Slovenská republika (otvorený bankový účet, hypotekárny úver, založenie sporenia, doplnkového dôchodkového sporenia, životné poistenie, slovenský mobilný operátor, osobný automobil, školská dochádzka dieťaťa), ktorými sa najvyšší správny súd zaoberal, avšak vyhodnotil ich ako nemajúce intenzitu spochybníť zásadné argumenty, na ktorých bol ním preskúmaný rozsudok správneho súdu založený. Dobu poistenia dosiahnutú v Írsku by bolo možné zohľadniť len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie, k čomu však v prípade sťažovateľa nedošlo.

24. K argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa nemožnosti aplikovať čl. 65 základného nariadenia z dôvodu neexistencie opozitného stanoviska členského štátu v otázke bydliska a potreby zohľadnenia úmyslu dotknutej osoby v súlade s čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia v preskúmanom konaní sa najvyšší správny súd vyjadril podrobne v bode 35, v ktorom citoval závery rozhodnutia sp. zn. 7Ssk/51/2024 z 30. apríla 2025 vo veci manželky sťažovateľa. V tejto súvislosti najvyšší správny súd zdôraznil, že vo vykonávacom nariadení sú kritériá čl. 11 uvedené pre prípad, že medzi inštitúciami dvoch alebo viacerých členských štátov nie je v tejto otázke (otázka centra záujmov) zhoda, avšak rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. júna 2009 stanovilo, že na účely uplatňovania tohto rozhodnutia sa štát bydliska stanovuje v súlade s čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Samotný úmysel je preto rozhodný len vtedy, ak samotné posúdenie kritérií uvedených v ods. 1 nevedie k zisteniu bydliska, čo však prípad sťažovateľa nebol. Najvyšší správny súd konštatoval, že sťažovateľ si dávku v nezamestnanosti uplatnil iba na Slovensku, a preto ku kolízii pri určení uplatniteľných predpisov v tomto prípade nedošlo. Dôvody presťahovania sťažovateľa na Slovensko, t. j. jeho

úmysel, v tomto prípade nepovažoval za relevantné pre účely aplikácie čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia a svoj záver podporil odkazom na relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie.

25. Najvyšší správny súd na argumenty v kasačnej sťažnosti odpovedal adekvátnym a ústavne udržateľným spôsobom, právne závery namietaného rozsudku preto nemožno považovať za zjavne mylné. Ak sa sťažovateľ s názorom všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

26. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti k argumentom uvádzaným kasačným súdom neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, a teda ani spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

27. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 2 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. dohovoru. Keďže dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo vzhľadom na vzájomnú obsahovú prepojenosť (rozhodovanie súdu o otázkach súvisiacich s označenými referenčnými ustanoveniami) dôjsť ani k porušeniu im zodpovedajúcich základných práv, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu